

Ημερολόγια καταστρώματος για μια θάλασσα φουρτουνιασμένη

Από το Ράδιο Ζαπατίστα

Εδώ και 503 χρόνια, στις 3 Μαΐου 1518, ένας γενειοφόρος και, μάλλον, όχι και πολύ εκλεπτυσμένος κατακτητής, μετά από 25 μέρες πλεύσης από το λιμάνι Ματάνσας της Κούβας, πάτησε τα πόδια του στην άμμο της Isla de Cozumel, γη των Μάγια του Εκάμπ. Λίγα χρόνια πριν, στις 12 Οκτωβρίου 1492, ο πιθανότατα Γενοβέζος Χριστόφορος Κολόμβος, μετά από δύο μήνες και εννέα ημέρες πλεύσης στον Ατλαντικό, έφτασε στο νησί Γουαναχανί στις Μπαχάμες.

Έτσι ξεκίνησε αυτό που κάποιοι αποκαλούν «συνάντηση δύο κόσμων» και που οι Μάγια, στα βιβλία του Chilam Balam de Chumayel, το είπαν «η αρχή του ολέθρου, η αρχή της λεηλασίας των πάντων».

Από τον κατακλυσμό που σάρωσε τους αυτόχθονες λαούς της ηπείρου μας, μετά την εν λόγω συνάντηση, αναδύθηκε και καρποφόρησε ένας πολιτισμός που υποσχέθηκε πλούτο σκέψης, δημιουργικότητας, ομορφιάς, επιστήμης και τεχνών. Αλλά μαζί με όλα αυτά έφερε και την ιδέα της προόδου, την ιδέα ότι ο Άνθρωπος (με κεφαλαία) ήταν ανώτερος από τη φύση, την οποία έπρεπε να κατακτήσει και να υποτάξει και να κυριέψει προς όφελος του ορθολογιστή ανθρώπου. Και μαζί με τη φύση, να υποτάξει και να κυριαρχήσει και να «εκπολιτίσει» εκείνους τους άλλους και τις άλλες, οι οποίοι λόγω της φύσης τους ή από τεμπελιά ή από άγνοια ή από φτώχεια ή οτιδήποτε άλλο, δεν καταλάβαιναν τις ιδέες αυτού του Ανθρώπου που έβαζε εαυτόν στην κορυφή της Δημιουργίας.

Πέντε αιώνες αργότερα, είναι δύσκολο να μην αναρωτηθεί κανείς πού μας οδήγησε αυτός ο ξέφρενος αγώνας δρόμου που ονομάζεται πρόοδος και νεωτερικότητα. Η πρωτοφανής καταστροφή του πλανήτη

μας που, αν συνεχίσει έτσι, όλες οι προβλέψεις δηλώνουν ότι θα οδηγήσει στην κατάρρευση της ανθρώπινης και μη ανθρώπινης ζωής. Η κτηνωδία της γυναικοκτονίας, οι βίαιες εξαφανίσεις, η λεηλασία των πάντων, τα όλο και αυξανόμενα ποσοστά γυναικών και ανδρών και αγοριών και κοριτσιών και ηλικιωμένων χωρίς ορίζοντα ή μέσα για να επιβιώσουν -πόσο μάλλον να ευημερήσουν-, η ακόρεστη μηχανή των μεγα-προγραμμάτων που ισοπεδώνει ότι βρει στο διάβα της αφήνοντας πίσω της καταστροφή, οι τωρινοί και οι μελλοντικοί πόλεμοι, η παρούσα πανδημία που δεν είναι τίποτα άλλο από ένα σύμπτωμα και μια προειδοποίηση για όσα έρθουν, το βασίλειο του οργανωμένου και του μη οργανωμένου εγκλήματος όχι πλέον ως εκτροπή του πολιτισμού μας αλλά ως το *modus operandi* ενός συστήματος που έχει χάσει τον δρόμο του. Ο πόνος που μεγαλώνει, παρόλο που είναι συχνά δύσκολο να εντοπίσουμε τις ρίζες του όσοι τον υποφέρουμε. Ο θάνατος που σκοτώνει όχι μόνο τα σώματα αλλά και τη σκέψη, το πνεύμα, την καρδιά, την ίδια τη ζωή.

Είναι αυτό που εδώ και λίγα χρόνια μας λένε οι ζαπατίστας ξανά και ξανά. Και η ερώτηση: **Είναι δυνατή μια αλλαγή πορείας; Είναι δυνατόν να φυτευτούν σπόροι της ζωής ικανοί να αναγεννηθούν από τα ερείπια ενός κόσμου που ολοφάνερα φτάνει στο τέλος του; Σε μία από τις πολλές συναντήσεις που οργανώθηκαν τα τελευταία χρόνια από τους ζαπατίστας, ο υποδιοικητής Γκαλεάνο μας είπε με κάθε ειλικρίνεια: Το μόνο πράγμα που μπορώ να σας διαβεβαιώσω είναι ότι είναι σχεδόν αδύνατο. Αλλά αυτοί που υποφέρουν την κτηνωδία του συστήματος και αντιστέκονται και προσπαθούν, με κάθε κόστος, να ξανα-υπάρξουν «μας λένε, μας διδάσκουν, μας κραυγάζουν ότι πρέπει να επιμείνουμε σε αυτή την, μία στο εκατομμύριο, πιθανότητα».**

Είναι γιατί, παρά τη θυελλώδη θάλασσα του θανάτου -ή ίσως εξαιτίας της- που απειλεί να πνίξει την ελπίδα και μαζί της τη ζωή, υπάρχουν εκείνοι που αντιστέκονται, που δημιουργούν, που αγωνίζονται να κρατήσουν στην επιφάνεια το συλλογικό καράβι και να το οδηγήσουν σε άλλα λιμάνια όπου η ζωή μπορεί να ξανανθίσει. Και ίσως η συνάντηση αυτών των αγώνων και

αντιστάσεων και ελπίδων, που δεν περιμένουν αλλά πλέουν κόντρα στον άνεμο και τη φουρτούνα, ίσως επιτρέψει στη ματιά μας να βρει το δρόμο. Στον αγώνα μας για επιβίωση, να μοιραστούμε τα, μέσα από την καρδιά μας και γεμάτα από σκέψεις-αισθήματα, ημερολόγια καταστρώματος, για να συνειδητοποιήσουμε ότι, πέρα από την επιβίωση, υπάρχουν άλλοι κόσμοι για να χτίσουμε, κόσμοι που οι δολοφονικές θύελλες της νεωτερικότητας και της προόδου δεν θα μπορούν να τους καταστρέψουν.

Είναι γι' αυτό που, σήμερα, επτά ζαπατίστας πορεύονται προς τις ακτές που, πριν 503 χρόνια, πάτησε ο κατακτητής Juan de Grijalva, για να σαλπάρουν προς την Ευρώπη και να συναντηθούν με όλους και όλες εκείνες που σε εκείνη την ήπειρο αντιστέκονται στον θάνατο και παλεύουν με ό, τι έχουν για να κρατήσουν τη ζωή ζωντανή.

Γιατί, μετά τον όλεθρο που συνέβη σε αυτήν εδώ την ήπειρο, με την «ιστορική συνάντηση δύο κόσμων» που σημάδεψε «την αρχή της καταστροφής, την αρχή της λεηλασίας των πάντων», δεν θάφτηκαν όλα. Οι σπόροι εκείνου του άλλου κόσμου φυλάχτηκαν, φροντίστηκαν, προστατεύτηκαν από τους φύλακες του βουνού, καρτερώντας την ώρα που θα έπρεπε να τους ξαναφυτέψουν, ώστε να αναδυθεί όχι ο προηγούμενος κόσμος, αλλά ένας άλλος κόσμος. Όχι εκδίκηση ή επιστροφή στο πριν, αλλά κάτι πολύ διαφορετικό.

Λένε οι ζαπατίστας ότι είπε η Ixchel, η «μητέρα-σελήνη, μητέρα-αγάπη, μητέρα-οργή, μητέρα-ζωή»:

«Αύριο, παιδιά μου, στην ανατολή ταξιδέψτε τη ζωή και την ελευθερία, με το λόγο που βγαίνει από τα κόκκαλα και το αίμα μου. Να μην κυριαρχήσει ένα χρώμα. Κανείς να μην διατάζει και κανείς να μην υπακούει κι ο καθένας να είναι αυτό που είναι με χαρά. Γιατί η θλίψη και ο πόνος έρχονται από εκείνον που θέλει καθρέφτες και όχι παράθυρα για να δει όλους τους κόσμους που είμαι. Με οργή πρέπει να σπάσουν εφτά χιλιάδες καθρέφτες μέχρι να ανακουφιστεί ο πόνος. Πρέπει να νιώσουμε τον πόνο πολλών

θανάτων για να γίνει, επιτέλους, δρόμος μας η ζωή. Και το ουράνιο τόξο να στεφανώσει, τότε, το σπίτι των παιδιών μου, να στεφανώσει το βουνό που είναι η γη των απογόνων μου».

Επτά Ζαπατίστας – τέσσερις γυναίκες, δύο άνδρες και ενασμία, αποκαλούμενοι η Μοίρα 421- θα σαλπάρουν σύντομα με τη χαρούμενη και κόντρα στη λογική ελπίδα (κόντρα στη λογική γιατί πρόκειται για μία πιθανότητα μία στο εκατομμύριο, αλλά και γιατί είναι δημιούργημα εξεγερμένων, ένα δημιούργημα που ονειρεύεται και γεννάει το αδύνατον) ότι ο, φυλαγμένος για αιώνες από τους φύλακες του βουνού, σπόρος μπορεί να ανθίσει σε εκείνη τη γη. Ότι τα ημερολόγια καταστρώματος της ζαπατιστικής πλεύσης στα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού μπορεί να συναντηθούν με άλλα ημερολόγια, εξίσου ελπιδοφόρα και παράδοξα, τα ημερολόγια των αγώνων για ζωή στη «γηραιά» ήπειρο.

Ημερολόγια καταστρώματος, με τα τέσσερα σημεία του σταυρού Μάγια, του σταυρού που μιλάει για την εμπειρία των ζαπατίστας. Τα τέσσερα σημεία που αντιπροσωπεύονται από τέσσερες πανέμορφες πιρόγες σκαλισμένες και ζωγραφισμένες από χέρια ζαπατίστικα, ταξιδεύουν με την Μοίρα 421 προς το Isla Mujeres, όπου περιμένει το πλοίο Το Βουνό-La Montaña για να σαλπάρει.

<https://radiozapatista.org/?p=37335>

Πηγή:

https://karavanizapatista.espivblogs.net/2021/04/30/imerologia-katastromatos-gia-mia-thalassa-foyrtoyniasmeni/?fbclid=IwAR3ruqWmPrWMXVm-0IsmKCJkDrM_BpYPXBvX525qi5uNKd3bJdj_uF7bK0s